RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 66.732 van 10 juni 1997
in de zaak A. 73.279/VII-15.242.

In zake : 1. de Belgische Vereniging van Ziekenhuis-apothekers,
2. Jean-Pierre DELPORTE,
3. Dominique WOUTERS,
4. Isabelle FORMESYN,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat D. D'HOOGHE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Henri Wafelaertsstraat 47-51

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de Minister van Volksgezondheid,
2. de Minister van Sociale Zaken,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat T. BALTHAZAR,
kantoor houdende te GENT,
Franklin Rooseveltlaan 306.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat op 17 februari 1997 door advocaat D. D'HOOGHE namens de Belgische Vereniging van Ziekenhuisapothekers, Jean-Pierre DELPORTE, Dominique WOUTERS en Isabelle FORMESYN werd ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het koninklijk besluit van 28 oktober 1996 tot wijziging van het koninklijk besluit van 4 maart 1991 houdende vaststelling van de normen waaraan een ziekenhuisapotheek moet voldoen om te worden erkend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. STEVENS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 25 maart 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 april 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. VERBIEST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. BOUCKAERT die, loco Advocaat D. D'HOOGHE verschijnt voor de verzoekende partijen en van Advocaat R. JOSEPH die, loco Advocaat T. BALTHAZAR verschijnt voor de verwerende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur J. STEVENS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de Auditeur-generaal;

Overwegende dat de bepaling van artikel 18 van het koninklijk besluit van 4 maart 1991 houdende vaststelling van de normen waaraan een ziekenhuisapotheek moet voldoen om te worden erkend, voordat zij werd gewijzigd door het bestreden besluit, als volgt luidde :

"Art. 18. De ziekenhuisapotheker-titularis, alsmede alle apothekers verbonden aan de ziekenhuisapotheek moeten houder zijn van een certificaat van zieken-

huisapotheker afgegeven door een Belgische universiteit of in een ziekenhuisofficina of geneesmiddelendepot van een ziekenhuis werkzaam zijn sinds 12 juli 1986 en zich vóór 12 december 1986 kenbaar hebben gemaakt aan de Minister die de Volksgezondheid onder zijn bevoegdheid heeft";

dat na de wijziging door het bestreden besluit, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 17 december 1996, de bepaling van voornoemd artikel 18 als volgt luidt :

"De ziekenhuisapotheker-titularis, alsmede alle apothekers verbonden aan de ziekenhuisapotheek, moeten een ervaring als ziekenhuisapotheker hebben opgedaan van minstens 500 uren gedurende een periode van maximum 12 maanden. Het bewijs van bedoelde ervaring wordt geleverd door een attest afgeleverd door de titularis(sen) van een (of meerdere) ziekenhuisapothe(e)k(en)";

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de eerste verzoekende partij omtrent het nadeel in het verzoekschrift doet gelden wat volgt :

"Conform haar statutair doel waakt de Belgische Vereniging van Ziekenhuisapothekers over de bescherming van de belangen van haar leden. Tevens heeft zij zich de eer en het welzijn van het beroep van ziekenhuisapotheker tot doel gesteld (...).

Hierboven werd aangetoond dat, gelet op de talrijke, gedifferentiëerde en gespecialiseerde taken die de ziekenhuisapotheker dient uit te voeren, het K.B. van 26 oktober 1996 een erkenningsregeling invoert die geen enkele garantie biedt dat de kandidaat-ziekenhuisapotheker ook in de toekomst over de nodige kwalificaties zal beschikken om de hem toevertrouwde taken naar behoren uit te oefenen.

De nieuwe erkenningsregeling vereist enkel een minimum-aantal stage-uren om als ziekenhuisapotheker erkend te worden.

Als gevolg van dit gebrek aan garanties in de nieuwe erkenningsregeling zullen onvermijdelijk ziekenhuisapothekers erkend worden wiens voorafgaande vorming onvoldoende is.

Het resultaat is dat de andere afdelingen in het ziekenhuiswezen evenals de patiënt een verminderd vertrouwen zullen stellen in de bekwaamheid en professionaliteit van de ziekenhuisapotheker.

Door de nieuwe erkenningsregeling is, om het beroep van ziekenhuisapotheker te kunnen uitoefenen, in verhouding tot andere apothekers, nu een minder gespecialiseerde vorming vereist.

Dit heeft een onvermijdelijk verlies van prestige van het beroep van ziekenhuisapotheker tot gevolg.

Dit prestige-verlies geldt niet alleen t.a.v. andere ziekenhuisapothekers maar ook t.a.v. de andere diensten in het ziekenhuis.

Het K.B. zal daardoor een weerslag hebben op de activiteit van de ziekenhuisapotheker binnen het ziekenhuiswezen.

Het terugbrengen van de vereiste beroepskwalificaties tot een minimum-aantal van 500 stage uren betekent voorts onmiskenbaar een discriminatie t.a.v. diegenen die in een bijkomende theoretische en praktische vorming gedurende een jaar geïnvesteerd hebben of nog investeren teneinde het certificaat te bekomen. Een zelfde moreel nadeel geldt t.a.v. diegenen die deze vorming verstrekken en nu hun inspanningen verloren zien gaan.

Een annulatiearrest van uw Raad zal geen volledig rechtsherstel of volledige genoegdoening kunnen schenken van het aldus berokkend ernstig nadeel. Na de inwerkingtreding van het K.B. zullen inmiddels een groot aantal kandidaat-ziekenhuisapothekers het minimum-aantal stage-uren om erkend te worden doorlopen hebben en toegang verworven hebben tot het beroep. De mogelijkheid dat uw Raad in een annulatiearrest tot nietigverklaring van het K.B. zou besluiten heeft aldus een toestand van rechtsonzekerheid tot gevolg die de uitoefening van het beroep van ziekenhuisapotheker in belangrijke mate zou destabiliseren";

Overwegende dat, zoals de verwerende partij terecht opmerkt, het feit dat de opleiding tot ziekenhuisapotheker in plaats van vijf jaar studies en een jaar aanvullende opleiding, slechts vijf jaar studies en vijfhonderd uren verplichte stage zal inhouden, geen "prestigeverlies" voor het beroep betekent dat ernstig

genoeg is om de gevraagde schorsing te verantwoorden; dat voorts de eerste verzoekende partij zich als beroepsvereniging van ziekenhuisapothekers niet kan beroepen op een beweerde discriminatie en een moreel nadeel dat slechts een deel van de ziekenhuisapothekers zal kunnen treffen, namelijk zij die over het certificaat van de aanvullende opleiding beschikken; dat ten slotte de stoornis die mogelijks door een later annulatiearrest aan een gedurende de procedure gegroeide toestand wordt teweeggebracht, geen nadeel is dat voortvloeit uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit;

Overwegende dat de tweede verzoekende partij haar nadeel als volgt omschrijft :

> "De tweede verzoekende partij, de heer DELPORTE is ziekenhuisapotheker in het Universitair Ziekenhuis Sart-Tilman te Luik. Bovendien doceert de tweede verzoekende partij aan de Universiteit te Luik een aantal vakken in de bijkomende opleiding die aangeboden wordt teneinde het certificaat van gespecialiseerde ziekenhuisapotheker te bekomen.
>
> Door de nieuwe erkenningsregeling wordt de theoretische vorming die door de universiteiten tot op heden verstrekt wordt afgeschaft.
>
> Door het K.B. van 26 oktober 1996 zal bijgevolg met ingang van de inwerkingtreding van het K.B. geen enkele student nog langer verplicht zijn de universitaire opleiding die door de tweede verzoekende partij mee georganiseerd wordt te volgen.
>
> Bij de nieuwe stageregeling werd geen ruimte voorbehouden voor enige rol of omkadering te verlenen door de universiteiten. Nochtans verhinderde niets dat het K.B. zou vereisen dat de bijkomende beroepservaring in een universitair milieu verworven diende te worden.
>
> De tweede verzoekende partij ziet zich aldus zijn opdracht als docent de facto ontnomen.
>
> Door het K.B. wordt het werk dat de tweede verzoekende partij als docent heeft verricht en de ervaring die gedurende al die jaren werd opgebouwd "verloren tijd".
>
> Het te schorsen K.B. maakt dan ook in hoofde van de tweede verzoekende partij een ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel uit";

Overwegende dat dit nadeel te hypothetisch is om daarop de gevraagde schorsing te doen steunen; dat het immers niet zeker is dat de aanvullende opleiding tot ziekenhuisapotheker waarin de verzoekende partij doceert ten gevolge van het bestreden besluit ook zal worden gesupprimeerd; dat overigens ook mocht het nadeel zich toch voordoen, de ernst daarvan niet is aangetoond aangezien uit het curriculum vitae van de tweede verzoekende partij blijkt dat hij ook doceert in de basisopleiding pharmacie en klinische activiteiten uitoefent als diensthoofd in een universitair ziekenhuis;

Overwegende dat de derde verzoekende partij haar nadeel als volgt omschrijft :

> "De derde verzoekende partij, Mevrouw WOUTERS, behaalde in 1985 het certificaat en werkt sinds juni 1985, d.i. reeds meer dan tien jaar, als ziekenhuisapotheker in het Universitair Ziekenhuis Sint-Lucas te Brussel.
>
> Door de nieuwe erkenningsregeling wordt de toegang tot het beroep van ziekenhuisapotheker in grote mate versoepeld. De derde verzoekende partij zal naast zich een groot aantal nieuwe, jongere, apothekers moeten dulden aan wie, anders dan aan zijzelf, nagenoeg geen enkele vereiste inzake specialisatiegraad en bekwaamheid gesteld wordt, hetgeen een discriminatie uitmaakt";

Overwegende dat het geschetste nadeel, "nieuwe, jongere apothekers" naast zich te moeten "dulden", niet ernstig is; dat immers, mocht zich zulks al voordoen, het aantreden van jongere collega’s op zichzelf een normaal gegeven in een beroepsomgeving is; dat bovendien te dezen deze jongere beroepsbeoefenaars in elk geval over een bijzondere bijkomende ervaring zullen moeten beschikken zodat het gevoel van de derde verzoekende partij, dat deze nieuwe collega’s over een veel mindere vorming zouden beschikken moet worden gerelativeerd;

Overwegende dat de vierde verzoekende partij haar nadeel als volgt omschrijft :

> "De vierde verzoekende partij, Mevrouw FORMESYN, is op dit ogenblik studente. Als gediplomeerd apotheker is zij ingeschreven aan de Vrije Universiteit Brussel teneinde het certificaat van ziekenhuisapotheker te behalen.
>
> Door de nieuwe erkenningsregeling volstaat het dat een kandidaat-ziekenhuisapotheker een minimum-aantal van 500 stage-uren gedaan heeft om als ziekenhuis-apotheker erkend te worden.
>
> De intellectuele en financiële investering die vierde verzoekende partij gedaan heeft door zich in te schrijven voor een bijkomend specialisatiejaar aan de VUB wordt aldus zo goed als nutteloos. Door een minimum-stage van 500 uren te doen had de vierde verzoekende partij evengoed als ziekenhuisapotheker kunnen erkend worden.
>
> Het uitvaardigen van het K.B. kan voor de vierde verzoekende partij derhalve gelijkgesteld worden met het verlies van een school- of academiejaar. Het verlies van een school- of academiejaar werd door uw Raad reeds erkend als zijnde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel (R.v.St., TONNELIER, nr. 45.712, 21 januari 1994 R.v.St., PIOT, nr. 49.689, 14 oktober 1994)";

Overwegende dat het volgen van de bedoelde bijkomende opleiding niet kan worden beschouwd als een "zo goed als nutteloze investering"; dat immers kan verwacht worden, zoals de verwerende partij terecht opmerkt, dat ziekenhuizen bij hun aanwervingsbeleid voorrang zullen geven aan de kandidaten die ook de aanvullende opleiding gevolgd hebben; dat het bestreden besluit aldus niet tot gevolg heeft dat de vierde verzoekende partij in dezelfde rechtstoestand wordt geplaatst als een student die voor een studiejaar van een basisopleiding niet-geslaagd wordt verklaard en aldus een school- of academiejaar verliest; dat het nadeel niet het rechtens vereiste ernstig karakter vertoont;

Overwegende dat geen van de verzoekende partijen heeft aangetoond dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit het rechtens vereist moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat aldus niet voldaan is aan één van de cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien juni 1900 zevenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **M.-R. BRACKE.**